

KAJ NAS UČI PRATIKA?

1. Družinska pratika.

Marica: Oh, babica, kako lepo pratiko so nam letos mama kupili! Podobica na prvi strani je pa že tako lepa, da bi jo kar gledala.

Babica: O, saj jo boš lahko premnogokrat gledala. Le to pazi, da se ne omaže preveč. Zelo me veseli, da ti je tako všeč. Je namreč res imenitna slika, ker nam predstavlja tri najsvetejše osebe: Jezusa, Marijo in Jožefa v nazarejski delavnici — sveto družinico!

Binček: Glejte, babica, Marica je pa poljubila pratiko!

Babica: Prav je storila, saj je poljubila sliko svete družinice, in to je lepo in hvalno, če spoštljivo poljubujemo svete podobe.

Janko: Jaz vem pa še nekaj drugega.

Babica: Kaj neki, sem res radovedna.

Janko: Onkrat sem spremil ata, ko so šli naročit „Vrtec“ in „Angelčka“. Gospod urednik so rekli: „To leto pa le pridno čitajte „Angelčka“, vam bo razkazoval družinsko pratiko. Boste le videli, koliko lepega se da naučiti iz nje. Kazali so nama tudi, kako bodo še posebej iz pratike sestavili zapovedane in druge imenitnejše praznike v posebnih skupinah. Dalje pa nama niso hoteli pripovedovati, marveč so naju kar na kratko odpravili: „Boste že sami videli.“

Babica: Jaz sem pa izvedela še nekaj več. Kar se mi tukaj pogovarjamo, vse to bomo čitali tudi v „Angelčku“.

Marica: Ali res? E, zdaj moram pa že pametna biti in paziti, da ne zinem kaj neumnega.

Janko: Pojdi, pojdi! Kaj misliš, da bodo gospod urednik tako nespametni, da bodo dali v svoj lepi časnik natisniti, če kdo izblekne kaj neumnega.

Babica: Le potolaženi bodite o tem. Saj poglobitna reč itak zadene mene, ki sem se namenila, da vam bom polagoma temeljito razložila našo pratiko.

Če bo pa kaj pomanjkljivega bodo že popravili in izboljšali gospod urednik.

Zdaj je bilo pa že dovolj govoričenja. Kar začnimo.

2. Namen pratike.

Babica: V nekem cerkvenem govoru sem slišala in si prav posebno zapomnila te-le zlate besede: Izmed vseh darov, ki nam jih naklanja naš predobrotljivi Stvarnik, je najdragocenejši dar — čas. Z dobro uporabo časa, so rekli govornik, se da vse pridobiti, brez časa nič! Čas je tolike cene kot Bog sam; zakaj s časom, kakor ga kdo obrača, lahko dobi ali pa izgubi Boga in večno zveličanje. Potlej so pa še pristavili: Bog sam tako zelo čisla ta dar, da ga nikomurno če dati kar vsega hkrati, marveč ga deliv manjše in večje dele; na sekunde, minute, ure, dneve, tedne, mesece in leta; pa nikoli ne da nikomur večjega dela, če ni še porabil vseh manjših.

Tem lepim besedam moram pristaviti še to, da imamo dvojno mero, s katero nam meri ljubi Bog ta svoj dragoceni zaklad.

Marica: Jaz že vem, kako se imenuje ta mera. Ura se ji pravi.

Babica: Zadela si. Toda le na polovico. Z uro merimo le sekunde, minute in ure v toliko, da doštejemo dan in noč. Za daljno štetje imamo pa drugačno mero.

Janko: Jaz vem.

Babica: Zdaj sem pa zelo radovedna, če si res tako moder. No, povej nam, kaj misliš?

Janko: Pratika! Ali ni res?

Babica: Res je, res. Pratika nam meri tedne, mesece in letne čase.

Marica: Povejte nam, babica, zakaj se pa ta knjižica imenuje „pratika“?

Babica: Pratika je tuja beseda, ki pomeni toliko kot nekaj opravičnik, ker daje za vse leto navod,

kdaj naj se izvršujejo razna opravila, kateri dan je počitek itd. Česar ne more pokazati na sliki, pa še pridene z besedo, n. pr. sejme, vremenska pravila in še marsikaj drugega.

Janko: Ahà, taka opravila se pa vidijo vsak mesec na sliki gori na levi strani. Marca meseca nam n. pr. kaže ta sličica, da je treba obrezovati in pre-

sajati drevesa po vrtovih; v juniju vidimo kosca na travniku; v avgustu pa že mlatiče na podu in slično tudi druge mesece.

Babica: To že; ali pratika se ne ozira samo na posvetna opravila, marveč nas še posebno opozarja na one naše dolžnosti, ki jih imamo do Boga, in nas

opominja, da delajmo tudi za nebesa, ko si služimo zemeljski kruhek.

Marica: Zdaj pa vidiš, Janko, kako si posvetnjaški. Vidiš le delavce na vrtu, na ono stran se pa ne ozreš, da bi videl, kako se pobožna ženica izpo-

veduje in da sta dva druga že tam pred oltarjem pri sv. obhajilu. Poleti vidiš le kosca na travniku, lepe

procesije na praznik presv. Rešnjega Telesa pa ne opaziš; avgusta meseca vidiš le mlatiče na podu, ne pa pobožnih romarjev, ki so na isti sliki. Zakaj pa

tudi nisi nič omenil zadnje slike, na kateri so naslikane jaslice?

Babica: Marica, ti si prehuda; ne smeš tako slabo soditi! Počakaj, vse se ne da naenkrat povedati. Pravzaprav sta me pa že oba odvrnila od prvotnega namena. Govoriti sem hotela z vami najprej o cerkvenem letu. Zdaj pa moram odložiti za prihodnjič. Medtem si pa dobro oglejte sličice. Vem, da boste že sami mnogo spoznali in že naprej uganili, o čem vam bom pripovedovala.

Marica: Babica, še Binček bi rad nekaj povedal.

Binček: Jaz imam pa najraje takrat, ko Miklavž hodi in nosi darila.

Babica: I, seveda, tudi zate, maliček, je pratika na svetu. Le sem bliže se pomakni; glej, tudi to je kaj lepo naslikano na levi strani jaslic na sliki zadnjega meseca

SINICA IN VRABEC.

Sinica je tiščala na sneženi veji visoke jablane. Tresla se je mraza, revica; saj je bila najostrejša zima.

K nji prileti nagajivi vrabec in jo nagovori: „No, kaj se držiš tako zmrzlo?“

„Zebe me“, odgovori sinica.

„He, zakaj pa nisi poletela na jug, kjer je vedna pomlad?“